

- Annullation af artikel 5, stk. 1, i Rådets forordning nr. 1954/2003 for så vidt som bestemmelsen ikke opretholder forbuddet mod adgang for fartøjer, der fører spansk flag, til farvandene omkring Azorerne med henblik på fiskeri af tun eller fisk af tunfamilien.
- Sagen hjemvises til Retten, dersom Domstolen måtte finde, at sagen ikke er moden til påkendelse.
- Rådet for den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsomkostningerne for Região autónoma dos Açores for førsteinstansen og under appelsagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har fremført syv anbringender til støtte for appellen af den ovennævnte dom fra Retten i Første Instans.

For det første, at Retten i Første Instans begik en retlig fejl, idet den fandt, at den beskyttelse, som appellanten indrømmes i henhold til artikel 229, stk.2, EF ikke er tilstrækkelig til at fastslå, at appellanten er individuelt berørt af de omtvistede bestemmelser.

For det andet, at Retten i Første Instans med urette fastslog, at kun medlemsstater og ikke regionale myndigheder har ret til at varetage deres områdes almene interesser.

For det tredje, at Retten i Første Instans begik en retlig fejl, idet den undlod at sondre mellem miljømæssige og økonomiske hensyn.

For det fjerde, at Retten i Første Instans begik en retlig fejl, idet den fandt, at de omtvistede bestemmelser ikke ville have en skadelig indvirkning på fiskebestanden og havmiljøet ved Azorerne og som følge heraf for fiskerisektorens overlevelses- evne i dette område.

For det femte, at Retten i Første Instans begik en retlig fejl, idet den fandt, at virkningen af de omtvistede for appellants lovgivende og udøvende magt ikke bevirkede, at appellanten var individuelt berørt af bestemmelserne.

For det sjette, at Retten i Første Instans begik en retlig fejl, idet den fandt, at appellants søgsmål måtte afvises, idet det ikke var andre effektive retsmidler tilgængelige for appellanten.

For det syvende, at Retten i Første Instans begik en retlig fejl, idet den undlod at tage hensyn til faktorer, som appellanten havde påberåbt sig, dels kumulativt, dels separat.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 af 4.11.2003 om forvaltning af fiskeriindsatsen for så vidt angår visse fiskerizoner og visse fiskeressourcer i EF, om ændring af forordning (EØF) nr. 2847/93 og om ophævelse af forordning (EF) nr. 685/95 og (EF) nr. 2027/95, EUT L 289, s. 1.

(²) Rådets forordning (EF) nr. 2347/2002 af 16.12.2002 om særlige adgangskrav og dertil knyttede betingelser for fiskeri efter dybhavsbestande, EFT L 351, s. 6.

(³) Rådets forordning (EF) nr. 685/95 af 27.3.1995 om forvaltning af fiskeriindsatsen, for så vidt angår visse fiskerizoner og visse fiskeressourcer i Fællesskabet, EFT L 71, s. 5.

(⁴) Rådets forordning (EF) nr. 2027/95 af 15.6.1995 om indførelse af en forvaltningsordning for fiskeriindsatsen, for så vidt angår visse fiskerizoner og visse fiskeressourcer i Fællesskabet, EFT L 199, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Frankrig) den 9. oktober 2008 — Société Solgar Vitamin's France, Valorimer SARL, Christian Fenioux, L'Arbre de Vie SARL, Société Source Claire, Nord Plantes EURL, Société RCS Distribution og Société Ponroy Santé — intervenient: Syndicat de la Diététique et des Compléments Alimentaires mod Ministre de l'Économie, des Finances et de l'Emploi, Ministre de la Santé, de la Jeunesse et des Sports og Ministre de l'Agriculture et de la Pêche

(Sag C-446/08)

(2008/C 327/27)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Société Solgar Vitamin's France, Valorimer SARL, Christian Fenioux, L'Arbre de Vie SARL, Société Source Claire, Nord Plantes EURL, Société RCS Distribution og Société Ponroy Santé

Sagsøgt: Ministre de l'Économie, des Finances et de l'Emploi, Ministre de la Santé, de la Jeunesse et des Sports og Ministre de l'Agriculture et de la Pêche

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal direktiv 2002/46/EØF af 10. juni 2002⁽¹⁾, særligt artikel 5, stk. 4, og artikel 11, stk. 2, fortolkes således, at selv om det principielt tilkommer Kommissionen at fastlægge maksimums- og minimumsmængder for vitaminer og mineraler i kosttilskud, har medlemsstaterne fortsat kompetence til at vedtage lovgivning på området, så længe Kommissionen ikke har vedtaget den påkrævede fællesskabsretsakt?

2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende:

a) skal medlemsstaterne da også, hvis de ved fastsættelsen af maksimumsmængder har pligt til at overholde EF-traktatens artikel 28 og 30, lade sig inspirere af de i direktivets artikel 5 opstillede kriterier, herunder kravet om en videnskabelig risikovurdering, baseret på almindeligt anerkendte videnskabelige data, i en sektor, der fortsat er karakteriseret ved en vis usikkerhed?

b) Kan en medlemsstat fastsætte maksima, når det er umuligt, som i tilfældet med fluor, for hver forbrugergruppe og hvert område præcist at sætte tal på den tilførsel af vitaminer og mineraler, som hidrører fra andre kostkilder, bl.a. fra vandkilder? Kan medlemsstaten i sådanne tilfælde, stillet over for velkendte risici, fastsætte en grænse på 0 uden at anvende beskyttelsesproceduren i artikel 12 i direktivet af 10. juni 2002?

c) Hvis det ved fastsættelsen af maksimumsindholdet er muligt at tage hensyn til de forskellige forbrugergrupper varierende grad af følsomhed i overensstemmelse med selve ordlyden af direktivets artikel 5, stk. 1, litra a), kan en medlemsstat da også tage hensyn til, at en foranstaltning for den del af befolkningen, som er særlig udsat for risiko, for eksempel en velegnet mærkning, vil kunne afholde denne gruppe fra at anvende et næringsstof, som kan være gavnlig for den i mindre mængder? Kan denne hensyntagen til en varierende følsomhed føre til, at dette maksimumsindhold tilpasset en skrøbelig befolkningsgruppe, bl.a. børn, anvendes på hele befolkningen?

d) I hvilket omfang kan der fastsættes maksima, hvis der på grund af manglende bevis for en sundhedsrisiko ikke er sikre maksimumsgrænser? Mere generelt i hvilket omfang, og på hvilke betingelser, vil afvejningen af de kriterier, som skal tages i betragtning, kunne føre til at fastsætte maksima, der ligger væsentligt under de sikre maksimumsværdier, som er tilladt for disse næringsstoffer?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/46/EF af 10.6.2002 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om kosttilskud (EFT L 183, s. 51).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Svea hovrätt (Sverige) den 13. oktober 2008 — Otto Sjöberg mod Åklagaren

(Sag C-447/08)

(2008/C 327/28)

Processprog: svensk

Den forelæggende ret

Svea hovrätt

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Otto Sjöberg

Sagsøgt: Åklagaren

Præjudicielle spørgsmål

1) Kan forskelsbehandling på grundlag af nationalitet under visse omstændigheder godkendes på nationale spille- og lotterimarkeder med henvisning til tvingende almene hensyn?

2) Såfremt den restriktive politik, som føres på et nationalt spille- og lotterimarked, forfølger flere formål, og et af dem er finansiering af sociale aktiviteter, kan dette da anses for en ekstra fordel som følge af den gennemførte restriktive politik? Såfremt svaret på dette spørgsmål er benægtende, spørges: Kan den restriktive politik alligevel anses for lovlig, såfremt formålet med finansieringen af sociale aktiviteter ikke anses for at være hovedformålet med den restriktive politik?

3) Kan staten påberåbe sig tvingende almene hensyn som begrundelse for en restriktiv spillepolitik, såfremt statsligt kontrollerede spilleselskaber markedsfører spil og lotterier, hvis provenu tilfalder staten, og såfremt et blandt flere af formålene med denne markedsføring er at finansiere sociale aktiviteter? Såfremt svaret på dette spørgsmål er benægtende, spørges: Kan den restriktive politik alligevel anses for lovlig, såfremt finansieringen af sociale aktiviteter ikke skønnes at være hovedformålet med markedsføringen?

4) Kan et totalforbud mod markedsføring af spil og lotterier, som afholdes i en anden medlemsstat af et spilleselskab, der er etableret dér, og som kontrolleres af denne medlemsstats myndigheder, anses for at være proportionalt med formålet om at kontrollere og føre tilsyn med spillevirksomheden, når der samtidig ikke findes restriktioner for markedsføring af spil og lotterier afholdt af spilleselskaber, som er etableret i den medlemsstat, der fører den restriktive politik? Hvad bliver svaret på spørgsmålet, såfremt formålet med en sådan ordning er at begrænse spillemarkedet?